

část šestnáctá **Střední vrstva**

Na začátku května se letos hodně oteplilo. Do školy se chodilo v kraťasech a v tričku, což stejně při vyučování nepomohlo. Ve třídě bylo horko a dusno. A když paní učitelka otevřela okna, zase nebylo pro samý rámus z ulice nic slyšet. Koho by takové učení bavilo, že? Ve 4. A, kam Vojta chodil, nikoho. Zato odpoledne se dalo vyrazit na koupaliště. Chodili tam skoro všichni kluci ze třídy. To bylo bezva. Skákali do bazénu s rozběhem, takže když sebou plácli do vody, udělala kolem nich hotový gejzír, který se rozstříkl na všechny strany.

Klukům se to líbilo, ale staré paní, které důstojně plavaly od jednoho konce bazénu ke druhému, se po nich pohoršeně dívaly. Vždyť je to úplně stejná voda, jako ta, co v ní plavou, myslel si Vojta. Tak co proti ní mají? Ale Lenka mu to vysvětlila: „Ta voda, co v ní plavou, jim neničí účes. Ale ta vaše voda jo. Víš, jak je takový holič dneska pro babičky drahý?“ To tedy Vojta opravdu nevěděl. Jeho stříhala paní Tvrdošíková, která měla soukromé kadeřnictví a chodila v neděli do kostela. A ta za to od Vojty nic nechtěla. Říkala: „To je dárek, abys nedělal s dlouhými vlasy ostudu u oltáře.“

„A jak je teda drahý?“ zeptal se Vojta zvědavě.

„No, naše babička vždycky, když jde na trvalou, tak říká, že ten měsíc už si nemůže dovolit žádnou jinou „investici“.“ Lenka dala na slovo „investici“ důraz.

„To je vaše babička tak chudá?“, podivil se Vojta. Neměl totiž žádné srovnání. Obě jeho babičky zemřely, když byl ještě docela malý.

„No, asi je. Vždycky, když k ní přijdeme na návštěvu, tak mluví jenom o supermarketech a o tom, jaké tam mají slevy. Naše babička je každý druhý den objíždí a kupuje jenom to, na co je sleva.“

„A to, co ušetří, dá za koupaliště.“ dodal Vojta.

„Jo, dá,“ souhlasila Lenka, „ale kdyby ty slevy neobjížděla, tak by na něj neměla. A naše babička plave hrozně ráda. Chodí do bazénu i v zimě. Náhodou, naše babička je skvělá, umí si užít, i když je chudá.“ skončila Lenka. Musím si dát příště pozor, až budu skákat, abych babičkám ty jejich ondulace neponičil – umínil si Vojta a opatrně sestoupil po schůdcích do vody.

Při večeri mu ta příhoda nějak skočila do hlavy a z ničeho nic se zeptal: „Tati, a my jsme bohatí, nebo chudí?“ Tátinka ta otázka nad topinkami s vajíčky překvapila.

„Co myslíš?“ vrátil Vojtovi otázku. „Sedíme nad táčem plným jídla, v obýváku sídlí televize a počítač, v koupel-

ně nám teče z kohoutků teplá i studená voda, o takovém přepychu si mohli králové ve středověku nechat jenom zdát.“ A tatínek se zatvářil spokojeně. Jenže na rozdíl od něho Vojtu ta úvaha neuspokojila: „Ale proč se mám srovnávat s nějakými králi? Když srovnám náš panelák s vilou našeho starosty, tak o takovém baráku si zase můžeme ´nechat zdát´ jenom my.“ řekl Vojta ironicky.

„Jenže na tu vilu si náš pan starosta nevydělal starostováním. Ono se povídá ledacos!“ usmála se maminka významně. Tatínek se na ni podíval káravě. Vojta tomu pohledu porozuměl. Jako kdyby jí tím říkal: Takovými věcmi nepleť malým dětem hlavu. Maminka tedy asi chtěla trochu odvést řeč. Zeptala se: „A jak tě to napadlo, máš snad něčeho nedostatek?“

„No, nedostatek zrovna ne, ale třeba by se mi taky líbilo jezdit v zimě na hory a v létě do Chorvatska, a tak...“

„A mít vilu se zahradou a s bazénem a auto značky Mercedes...“ pokračoval tatínek: „To bys, Vojto, mohl takhle toužit pořád po něčem. A nikdy nemít dost. Zatím se smíř s tím, že ses narodil v takzvané ´střední vrstvě´, která...“

„Sice nemá vilu a bazén, ale jít k holiči pro ni není žádná investice.“ dodal Vojta. Tatínek s maminkou se na sebe podívali nechápavě. Nerozuměli té investici do holiče.

Když jim Vojta vysvětlil, co tím myslel, zatvářil se tatínek vážně: „To je, Vojto, dobře, že sis všimnul, že všichni lidi se nemají ani u nás stejně dobře. A to ještě kdyby ses byl v Praze na Hlavním nádraží víc rozhlédl, viděl bys, kolik se tam potuluje bezdomovců. Ti nemají vůbec nic.“ Vojta se zatvářil taky vážně: „A myslíš, tati, že by si mohli vydělat peníze, kdyby chtěli?“ Tatínek naznačil jenom takový rozpačitý kývavý pohyb hlavou. Znamenalo to: Někteří ano, někteří ne. Nebo možná: Někdy ano, někdy ne.

Vojtu k tomu ještě napadli chudí lidé ve Vietnamu, kterým jejich příbuzní posílají peníze až tady od nás z Čech, ale to už raději neřekl. Raději se zeptal: „Proto máme na faře charitu? Aby těm chudým pomohla? Tak to se jí to asi moc nedaří, co?“ Byla to otázka na maminku.

„To máš, Vojto, tak, něco se nám trochu daří, něco ne. Na světě to tak je. Jedna malá farní charita přece nemůže z bídy vyléčit celý svět.“

„A potom,“ dodal tatínek, „křesťané jsou v tomhle realisti. Ježíš nám nedal za úkol vyléčit z bídy celý svět, ale SPOLUPRACOVAT na tom.“ Vojta se zatvářil nechápavě: „Ty to tati říkáš, jako když nám paní učitelka ve škole zadává projekt. Taky pořád kolem dokola říká, že na tom výsledku musí ´celá skupina spolupracovat´.“ Vojta přitom napodobil pronikavý hlas paní učitelky třídní.

„Hele, maminko, na co ten náš kluk přišel,“ obrátil se najednou tatínek na maminku, „že svět je takový nedodělaný projekt...“

„A ten projekt se jmenuje ---“, dodala maminka, podívala se na tatínka a najednou oba současně řekli: „BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ“. A významně se na Vojtu zadívali a ještě oba stejně zakývali hlavami. Vojta jim úplně nerozuměl. Ale neměl rád, když se mu dospělí snažili něco vysvětlovat jako malému. Především se mu líbilo, jak se oběma podařilo říct najednou to samé a to stejné kývání hlavami mu přišlo legrační. Rozesmál se na celé kolo a v tom smíchu si do hlavy uložil myšlenku, že se na to zeptá v náboženství.

Že svět není žádný „ráj na zemi“, to věděl už dávno. Ale nikdy ho nenapadlo, že se to týká i jejich města a země, ve které žije. To slovo „království“ mu k tomu taky příliš nesesedělo. Musel si přiznat, že je z takového světa trochu zklamaný. Na druhou stranu byl rád, že se mohl narodit v Evropě a ještě k tomu ve střední vrstvě a ne v Africe nebo v Malajsii. Ale aby všechno začalo fungovat ve světě spravedlivě, na to určitě nestačí ani křesťani. O tom byl Vojta PŘESVĚDČENÝ. To by chtělo nějaký zázrak. Zázraky dělat neuměl. Ten večer se mu tedy zdálo, že v současné situaci pro zlepšení stavu světa nic udělat nemůže.

Pro přemýšlivé hlavy

Myslíš si, že jste doma chudí nebo bohatí? Podle čeho tak usuzuješ? Myslíš si, že je dobré, když má někdo více než ten druhý? Nebo by měli mít všichni stejně?

Jaká je tvoje představa světa, který je „rájem na zemi“? Co v něm určitě je? Co v něm určitě není? Shodne se vás na této představě víc, nebo má každý jinou představu?

Dá se vůbec něco dělat pro zlepšení stavu světa? A má to vůbec smysl něco dělat pro zlepšení světa, nebo je lepší chovat se jako starosta v našem příběhu?

Umíš si představit, co to znamená „spolupracovat na projektu BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ“?

Zkus se zeptat

Zeptej se kamarádů, jestli si myslí, zda jsou bohatí nebo chudí. Přitom se jich také zeptej na důvody, proč si to myslí. Možná přijdeš na to, že někdo si připadá chudý, a vlastně má to, co druhý považuje za bohatství, nebo naopak.

Zkus pokus

Zkus si jeden den zapisovat, co všechno jsi potřeboval/a (a také spotřeboval/a) k životu. Pak se na seznam podívej a promysli si, co jsi potřebovat (spotřebovat) nemusel/a.

Vyzkoušej si žít jeden den úplně chudě.

